

YEŞİL ELBİSE

Yolda karşılaştığımızda ezan okunuyordu.

-Gel seni camiye götürüyüm, dedim. Bugün Cuma biliyorsun.

-Sen de benim camiye gitmediğimi biliyorsun, dedi -Biliyorum ama, sebebini gerçekten merak ediyorum.

-Ne bileyim olmuyor işte, dedi. Hem pantolonumun ütüsü bozulup, dizleri çıkar diye endişe ediyorum. Gayri ihtiyari gülmeye başladım.

-Herhalde şaka yapıyorsun, dedim. Bunun için cami terk edilir mi?

-Ciddi söylüyorum, dedi. Giyimime ve özellikle yeşile düşkün olduğumu bilirsin. Gerçekten öyleydi. Giydiği birbirinden güzel elbiseleri mutlaka yeşilin bir başka tonundan seçer ve her zaman ütülü tutardı.

-Peki, dedim. Hayatında hiç camiye gitmedin mi?

-Çocukken dedemle birkaç kere gitmiştim, dedi. Hem o yaşlarda dizlerim aşınacak diye herhalde endişe etmiyordum. Fakat artık camiye gidebileceğimi zannetmiyorum. Söyledikleri beni son derece şaşırtmış ve bu konuyu açtığıma pişman etmişti. Daha sonra el sıkışıp ayrıldık. Onunla konuşmamızdan 2 Ay sonra, kendisinin camide olduğunu söylediler. Hemen gittim. Bahçedeki namaz saflarının en önünde duruyordu ve üzerinde yine yeşiller vardı. Yavaşça yanına yaklaştım ve kısık bir sesle:

-Hani, dedim. Camiye gelmeyecektin? Hiç sesini çıkarmadı. Çünkü musalla taşının üzerinde, yeşil örtülü bir tabut içinde yatıyordu.

Cüneyt Suavi

Hayatın İçinden, Zafer Yayınları